

ΡΩΤΙΚΟ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δευτερός μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθήναι.

Χίλια οκτακόσα ογδοήντα πέντε
τὸ κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ρωμηός τὴν ἐδουμάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ θγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἔμπανάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κί' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τερτέρια — ἔπως πρίν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μ' ἔχει μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλλει.

Δεκάτῃ τοῦ Φεβρουαρίου,
διάλυσις Κοινοβουλίου.

Νούμερο πενήντα ἔξη
τί τραμπούκος ποῦ θὰ φέξῃ!

Διάταγμα ἐξαφνικόν, καθ' ὅλα διαλυτικόν.

Τῶν Ἀπόκρεω τῆς νύκτας ἐν γαλήνῃ διελθόντες
καὶ χορεύσαντες μὲ κέφι καὶ μὲ ὄρεξιν πολλήν,
καὶ ὅπ' ὄψιν μας ἐν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος λαβόντες,
διαλύομεν τοῦ ἔθνους τὴν ἀλλόκοτον βουλήν
καὶ ὀρίζομεν ἡμέραν τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγώνος
τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου, τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος.

Διατάσσομεν ὅτ' αἱ κάλπαις νὰ ψηφίζουσιν μὲ τὸ ζόρι
κι' ὅσοι Ἕλληνες δὲν εἶναι ὅτ' αἱ Μητρώα περασμένοι,
διατάσσομεν πρὸς τοῦτοις νὰ περνοῦν γιὰ ψηφοφόροι
κι' ὅσοι ὀρίζονται πρὸ χρόνων ἑκατὸν ἀποθαμμένοι.
Ἐπιθέτων κι' ὀνομάτων διακρίσεις νὰ μὴ γίνουσιν,
καὶ οἱ ντόπιοι καὶ οἱ ξένοι δίχως ψῆφο νὰ μὴ μείνουν.

Διατάσσομεν νὰ γίνουσιν μεταθέσεις ὑπαλλήλων
καὶ σὴν θέσι του κανένας μιὰ στιγμὴ νὰ μὴ σταθῇ,
καὶ τὴν κυρίαν ἀκόμη διατάσσομεν τὸ φύλον
γιὰ τοὺς μέλλοντας ἀγῶνας ὅτ' ὀφερὸ νὰ σηκωθῇ.
Ὅτε λίθος ἐπὶ λίθου ὅτ' ὀν ἀγῶνα νὰ μὴ μείνῃ
καὶ μάλ' αἱ κουδάρια σύμπασις ὁ Ἕλληνας νὰ γίνῃ.

Διατάσσομεν καὶ πάντας τοὺς γενναίους στρατιώτας
ὅτ' ὅλας τὰς περιφερείας νὰ ἐπέμδουν φανερὰ,
νὰ δουλέψῃ κοντακίδι γιὰ πολλοὺς συμπατριώται,
ἐν ἀνάγκῃ δὲ ν' ἀρχίσουσιν καὶ τὰ ἐνσφαιρὰ πυρὰ.
Διατάσσομεν μεγάλην κατανάλωσιν βεσίνας
καὶ εἰς ὅλα τὰλλα μέρη, καὶ πρὸ πάντων ὅτ' αἱ Ἀθήνας.

Ὅταν νὰ μετέλθουσιν ὅλα τῆς κατεργαρίδας τὰ μέσα
κι' ὅσοι νῆμοι καμία ἐκλογὴ νὰ μὴ βρεθῇ,
διατάσσομεν ἀκόμη καὶ τὸν φίλτατόν μας Μπέσα
εἰς τὴν νῆαν ταύτην πάλιν βουλευτῆς νὰ ἐκτεθῇ.
Ὅτε εὐέλευρος πολίτης μίαν κάλπην νὰ ἐκθέσῃ,
καὶ ὁ κύριος Κουμπάκιος νὰ φυτρώσῃ μὲς ὅτ' αἱ μέση.

Ὅταν δὲ ὁ Μάϊός μας ἀνθοστόλιστος προβάλλῃ
καὶ ὁ ἔρως τοὺς γαϊδάρους ὅτ' αἱ γρατίδια προσκαλῇ,
τότε πλέον εἰς τὰ ἔξη τοῦ ὁραίου χρυσαυτῆ, ἡ
διατάσσομεν νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ νέα μας δουλιχία
ν' ἀπλωθῇ μὲς ὅτ' αἱ ρόδα, ὅτι μένει νὰ τὸ φάμε
κι' ἐμεῖς πάλι ὅτ' αἱ λουτρά μας ῥοδοκόκκινα νὰ πάμε.

Διατάσσομεν νὰ γίνουσιν βουσεφτίων καταχρήσεις,
νὰ μὴ μείνῃ ὅτ' αἱ Ταμεῖα οὔτε κάλπικος παρὰς,
παρὰ φύσιν ὑποσχέσεις, παρὰ φύσιν ἀπαιτήσεις,
συνειδήσεων καὶ ψήφων δημοσίας ἀγορᾶς.
Διατάσσομεν μεγάλην ἀναστάτῳσιν καὶ σάλον,
καὶ πολέμους καὶ καυγάδες μετὰ ξύλων καὶ ροπαλίων.

Τῶν Ἀπόκρεω τῆς νύκτας ἐν γαλήνῃ διελθόντες
καὶ χορεύσαντες μὲ κέφι καὶ μὲ ὄρεξιν πολλήν,
καὶ ὅπ' ὄψιν μας ἐν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος λαβόντες,
διαλύομεν τοῦ ἔθνους τὴν ἀλλόκοτον βουλήν
καὶ ὀρίζομεν ἡμέραν τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγώνος
τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου, τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος.

Τηλεγραφήματα καινούρια,
που ερχονται με τόση φούρια.

ΚΙΝΑ, ενδεκα ιδίου—Ταραχαί εις τὸ Πεκίνον, διελύθη παραδόξως ἡ βουλὴ τῶν Βεδουίνων.
ΒΙΚΤΩΡΙΑ—Μετὰ σκέψεις ὠφελίμους καὶ πολλὰς διαλύω ἐν τῷ ἔμῳ καὶ τὰς δύο μου βουλὰς.
ΣΑΧΗΣ ΤΗΣ ΠΕΡΣΙΑΣ, πέντε—Ἦλιν καὶ ἄστρα, στήτε, Τισσαφέρην παραδόξου, βουλευταί, διαλυθῆτε.
ΑΒΥΣΣΙΝΙΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ—Τὴν Ἑλλάδα μου μιμοῦμαι, τὴν βουλὴν μου διαλύω καὶ ἀμέριμνος κοιμοῦμαι.
Υστερόγραφον—Παρίσης μ' ἐθεράπευσεν ἐσχάτως, ἀσθενήσαντα, νομίζω, κατὰ μήκος τε καὶ πλάτος.
ΓΕΩΡΓΙΑ—Διὰ λόγους ἀφιγθέντας ἐκ τῆς Μέκας διαλύω εἰς κινίην τὰς ὥρας μου γυναῖκας.
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ—Ἀπὸ κάτω μέχρι τοῦ Καρπεταρία διαλύω τὰς βουλὰς μου εἰς τεμάχια μυρία.
ΙΝΔΙΑΝΑ—Διαλύω τὰ νερά μιάς μου λίμνης ἐν εὐχαίς καὶ ψαλμοῖς, ἐν ὁργάνοις τε καὶ ὕμνοις. Διαλύω, διαλύεις, διαλύει τὰ στραβά καὶ διάλυσιν κηρύττω...

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΑΒΑ

Περικλέτος, Φασουλῆς,
καὶ διάλυσιν Βουλῆς.

Φ.—Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων, βλέπων πῶς εὐρισκόμεθα μέσῳ φρικτῶν κινδύνων, καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν Σύνταγμα, ἄρθρον πενήντα τρίτον, σὰς διαλύει, κύριοι, καὶ μένετε ἴσα κρύα.
Π.—Μωρὲ τί λές; παραμιλεῖς; ὀλίγον ἐξηγήσου.
Φ.—Βρὲ τί ὀλίγον καὶ πολὺ;... σοὺ λέγω «διαλύσου», διότι ὁ Γεώργιος καὶ ἀναξ τῶν Ἑλλήνων, βλέπων, καθὼς σοὺ ἔλεγα, τὸ πλῆθος τῶν κινδύνων, καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν Σύνταγμα, ἄρθρον πενήντα ἕνα, μὰς διαλύει, κύριε, καὶ φεύγει γιὰ τὰ ξένα.
Π.—Παρακαλῶ, βρὲ ἀδελφέ, ὀλίγον ἐξηγήσου.
Φ.—Σοὺ εἶπα «κινδυνεύομεν», σοὺ λέγω «διαλύσου». Ἀφοῦ λοιπὸν τὴν ἐντολὴν κατέθηκεν ἐκεῖνος, ὁ ἄλλος εἰς τ' Ἀνάκτορα προσήλθεν εὐφροσύνως, καὶ ἀφοῦ πολλὰ ὠμίλησε μετὰ τῶν Ἀνακτόρων περὶ καπνοῦ, περὶ κρασιοῦ καὶ ἐν γένει περὶ φόρων, ἔκεινος τὴν διάλυσιν τοῦ ἔδωκε ἴσθ' ἡμεῖς, χωρὶς οὗτ' ὁ Θεόδωρος ἀκόμη νὰ τὸ ξέρη.
Λοιπὸν πηγαίνει ἰστὴ Βουλῇ, ζητεῖ ἐμπιστοσύνην, καὶ ἡ Βουλὴ μετ' ἐπὶ τούτοις δυσκόλως τοῦ τὴν δίνει· μὰ δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτὸ, Σταθίητε τοὺς φωναί, καὶ ἀμέσως τὸ Διάταγμα ἀπὸ τὴν τσέπη βγάδει, καὶ ὡς ποὺ νὰ πῇς ἐπὶ τὴν πόρτα «φυγὴ μου ἰστὴ Πατήρ», τοὺς διαλύει, φίλε μου, καὶ ὅλους τοὺς πᾶντες λύσσα. Τοῦ Δελιγιάννη κόντεψε νὰ τοῦθ' ἐκλαμψία, ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἐπαθ' ἐπιληψία, ἐδόξεν ὁ ἀγαθὸς τὴν γλῶσσαν Στεφανίδης, ἐγένεν ὡς σουδάριον ὁ κύριος Λεβίδης, ὁ κύριος Ζυγομαλῆς μετὰ τὸν Δημητράκη καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ σπήτι τοῦ διὰ τὸν Ἀκινάκη,

ποῦ τοῦστειλε ὁ βασιλεὺς ὁ τῆς Ἀδουσίνας, ὁ Πετμεζᾶς ἐμοῦγκρισε μετὰ πολλῆς μανίας, ὁ Δελιγιάννης ἔπεσε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ὁ Βασαρδάνης τράβηξε μετὰ λύσσα τὰ μαλλιά του, Πιτσάλης μετανόησε ποῦ ἄλλαξε τὸ κόμμα, ὁ Μεσσηνέζης ἔμεινε μετὰ ἀνοικτὸ τὸ στόμα, ἀμέσως τὴν ἐπιτροπὴν ὁ ἑαυτοῦ ἔδωκε, καὶ τοῦ Σταμούλη τὰ σκυλιὰ ἐφόφησαν τῆς πείνης, ἐρρίγησ' ὁ Ῥηγόπουλος, ἐκύτταξε τὸ βῆμα, καὶ τὴν Ἑθνοσύνην ἐκείνην ἐκείνην παραγίμην, ὁ Μάνδαλος τὸ γεγονός ἀκόμη δὲν πιστεύει, ὁ Μπέης δὲν κατάλαβε καθόλου τί συνέβη, καὶ μὲς ἰστὴς διαλύσεως τῆς ἑλπίδος καὶ τῆς χάριτος πολλοὶ ἐσυλλογίσθησαν πῶς θάβουν ἀπ' τὰ μαῦρα.

Π.—Μωρὲ τί λές;
Φ.—Μὰ τὸ σταυρό!..
Π.—Μωρὲ τί λές;
Φ.—

Ἄχ! μοῦρχειται μία φωνὴ νὰ βγάλω ἀπ' τὰ στήθεα καὶ νὰ εἶπω: Ἀπόγονοι δὲν εἰμεθα ἐκεῖνων, καὶ ἔτσι διαλυόμεθα ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων; Ὡς οἱ πάντες ἀνδρες οἱ σκιά τῶν ἱερῶν προγόνων, εἰσεὶ ποῦ ἀνυψώσατε πληθύναν Παρθενῶν, Φειδία, Πλάτων, Μένιππε, Πραῖδη, Πραξιτέλη, Βελλερεφόντη, Σαγραντῆ, Σωκράτη καὶ Σκαρδέλη, σπεύσατε εἰς βοήθειαν ἡμῶν τῶν φωραλέων, διότι θὰ διέλθωμεν ἀγῶνα φρικαλέον.

Π.—Λοιπὸν;
Φ.—

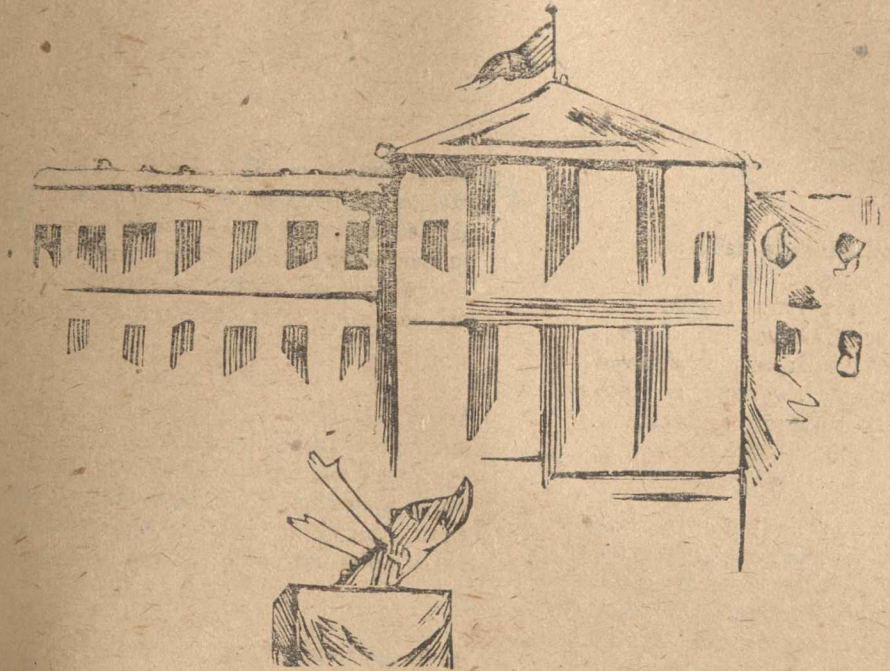
Λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, παρασκευάσου πάλιν, διότι βλέπω ἐκλογὴν φρικτὴν ἀνεμοζάλην. Τὸ κατ' ἐμὲ θὰ ἐκτεθῇ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων, ἀν καὶ γνωρίζω, ἀδελφέ, ὅτι θὰ φάμε ἔξολον· ἀλλ' ὅταν πρόκειται κανεὶς ν' ἀγωνισθῇ μετὰ θάρρους, πρέπει καὶ εἰς τὴν ῥάχη του νὰ δέχεται πᾶν βῆμα. Τίνα τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντά μας; καὶ ποῖα τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰ συμπερόντά μας; Κατὰ τὰ περὶ ἐκλογῶν καὶ βουλευτῶν ἐν γένει, ἴσως καθεὶς βουλευτὴς ἐλευθερὰ νὰ διακρίνῃ, ἴσως ἐσὺ, ἴσως ἐγώ, ἴσως καὶ ὁ Καραϊσκάκης, καὶ συνελόντι ἀπαντες τρέφουν γι' αὐτὸ ἐλπίδας.

Π.—Καὶ ποῖα θὰ ἔδωκαν βουλευταί, βρὲ Φασουλῆ, νομίζω;
Φ.—Τόσο σπουδαῖο ζήτημα ποσὸς μὴ τὸ ἐγγίξω.

Ἄδονται μὲν περὶ αὐτῶν πολλὰ τε καὶ ποικίλα καὶ ὁμιλοῦν περὶ Βουλῆς ἀμφότερα τὰ φύλα, ἀλλὰ τὸ γεννησόμενον, ἀλλὰ τὸ τί θὰ γίνῃ, αὐτὸ κανεὶς δὲν εἰσφέρει εὐκόλως νὰ τὸ κρίνῃ. Τὸ μόνον, ὅπερ δύναται κανεὶς νὰ υποθέσῃ, εἶναι πῶς μπόλικος παρὰς ἰσθὰς ἐκλογὰς θὰ πέσῃ, καὶ διὰ τοῦτο, Περικλῆ, παντοειδῶς πρέπει νὰ βάλωμε καὶ ἡμεῖς οἱ δοῦ ἵλα ἵλα νὰ τὴν τσέπη καθόσον εἶναι ἄτιμον μέσῳ φρικτοῦ τραμπούκου μόνον ἡμεῖς νὰ μένωμεν ἀνεὶ ἐνὸς σουρτοῦκου.

Π.—Καὶ δὲν μοῦ εἶπες, μικραῖ, πῶς βουλευτὴς θὰ γίνῃ;
Φ.—Ἄλλ' ὅμως ἀδιάφορος ἴσως ποτε νὰ μείνῃς, ὅποταν βλέπῃς τάλητρα, ὅποταν βλέπῃς λίραι, καὶ οὐδὲν ἔχεις, μὲν ἂν, τοῦλάχιστον μπακιράκι; Τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, συμβαίνουν εἰς τὰ Κράτη, ὅποταν τὴν διάλυσιν πετοῦν ἀπ' τὸ Παλάτι, ἔτσι γιὰ φύλλον πῆδημα, διότι ἐστὶ θέλει, καὶ δι' αὐτὸ ὁμιλήθηκα ἀπὸψε τὸν Σκαρδέλη.

Π.—Θαρρὸ πῶς δὲν τῆς ἔφαγες ἰστὴν περασμένο φύλλον, καὶ διὰ τοῦτο σήμερον πάρε διπλὸ τὸ ξύλο.

Ὁ φίλος Φασουλῆς
ἐν μέσῳ τῆς Αὔλης.

Φ.—Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἐμάθατε τὰ νέα;
Β.—Ἰσθ' ἡμεῖς καὶ νεώτερα;
Φ.—

Καὶ κατὰ πρῶτον ἡ Βουλὴ ἐκ νέου διελύθη, εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων τὰ πλῆθη ἐπὶ τὴν κατ' ἐμὲ μετὰ φωνῶν καὶ κρότων καὶ ἐκρήγξων δυνάμει κατὰ τῶν καθεστώτων. Ἦν, Μεγαλειότατε, φύλας πιστὸς τοῦ νόμου, μακρὰν, φωνάζω, Φασουλῆ, μακρὰν αὐτοῦ τοῦ δρόμου, αὐτὸν ἐνδεχόμενον νὰ γίνωμεν πῶς μεγάλα, καὶ εὐθὺς, Μεγαλειότατε, τὸ δάξω ἰστὴν τρεχάλα...

Β.—Καὶ τί συνέβη; λέγετε...
Φ.—

Ἄπαν αὐτὸ τὸ στίφος μετὰ ἀλλοπαρόσπαστον καὶ ὁμιλῶντες ὅπως κατ' ἐμὲ ὡς ποταμὸς ὅταν ὑπερχειλίσῃ, καὶ τῆμα, ἄρτους καὶ ψωμί, τὸ πᾶν ἐξαφανίζει!

Β.—Ἀλλὰ πῶς τί ὁ θεός;
Φ.—

Ἰδοὺ τίς ἡ αἰτία. Ἦν ἰστὸ κοινωδοσίον δὲν γίνετ' ἀπαρτία, Ἦν φορολογεῖται καπνὸς, καὶ σπέρτα, καὶ ἄλατι, Ἦν συγγένεις, πυρκαγιὰς συμβαίνουν στὸ Παλάτι, Ἦν αὐτοὶ εὐρίσκονται μακρόθεν τῶν πραγμάτων, Ἦν ὑπάρχει ἐλλείψις μεγάλῃ ἀποπάτων, καὶ ἐν μέσῳ τούτων συμφορῶν καὶ τούτων καταγίδων ἐπὶ τὴν διάλυσιν τούτων χρυσῶν ἐλπίδων, εἶναι πολλὸ ἐπόμενον νὰ μὲς ἀποθαρρύνουν, καὶ τῶμα καὶ φαγώσιμα γῆς Μαδιάμ νὰ γίνωμεν.

Β.—Καὶ οἱ πῶς σκέπτεσθε;
Φ.—

Ἐγώ; δὲν σκέπτομαι καθόλου, ἀν καὶ πολλὰ ἐλέγησαν περὶ τοῦ Κατακώλου.

ἀν καὶ δὲν ἔχω ἀφορμὴν κατὰ τοῦ Δελιγιάννη, ἀν καὶ ὁ νῦν πρωθυπουργὸς ρουτφέτια δὲν μοῦ κάνῃ, ἀν καὶ δὲν ἴμαι βουλευτὴς, ἀλλὰ ἄπλοος δημότης, φρονῶ, Πανιερώτατε, καθήκόν μου ἐν πρώτοις νὰ μὴν ἐνθουσιάζωμαι δι' ἕνα μόνον φίλον, διότι, ὡς γνωρίζετε, πέφτει ραχδαῖον ἔξολον.

Β.—Καὶ ποῦ ἀνίκετε;
Φ.—

Ἐγώ; στὸ κάθε ὑπουργεῖον. Ἐγὼ δὲν εἰμαι ἄνθρωπος τῶν μαῦρων ὑπογείων, ἐγὼ λατρεύω Σύνταγμα, ἐγὼ λατρεύω νόμον, ἐγὼ συχνὰ ἐλάλησα ὑπὲρ σιδηροδρόμων, ὑπὲρ πατρίδος, δηλαδὴ καὶ βιομηχανίας...

Β.—Ἐγώ, Μεγαλειότατε δὲν εἰμαι Πανταγιάς, ἐμὲ γνωρίζετε ὡς δειλὸν ὀλοκλήρως ἡ πόλις, καὶ ἐν γένει εἰμαι ἄνθρωπος, ἐξῶλης καὶ προσωλής.

Β.—Καὶ περὶ διαλύσεως εἰπέτε τί φρονεῖτε;
Φ.—

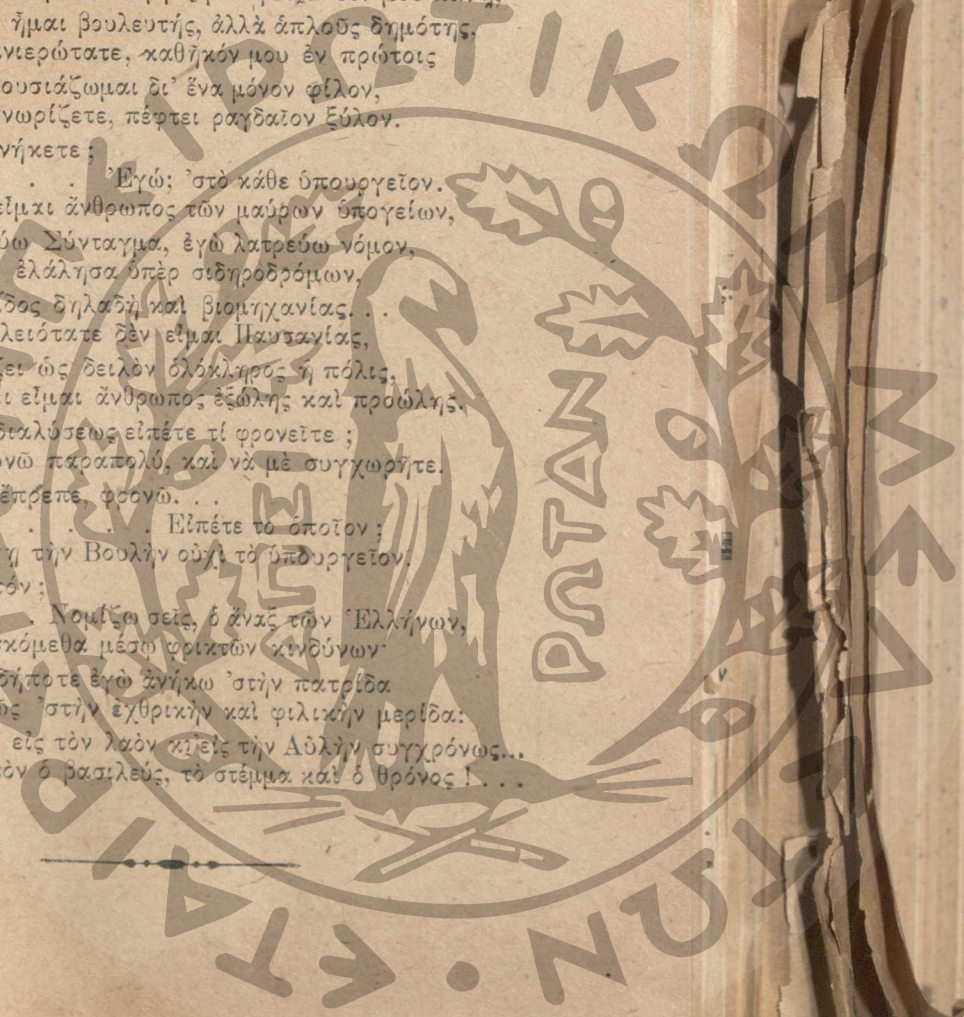
Δὲν συμφωνῶ παραποῦ, καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε. Ἐν μόνον ἔπρεπε, φρονῶ...

Β.—Εἰπέτε τὸ ὅποτον;
Φ.—

Νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν οὐχὶ τὸ ὑπουργεῖον.
Β.—Ποῖος λοιπὸν;
Φ.—

Νομίζω σεις, ὁ ἀναξ τῶν Ἑλλήνων, διότι εὐρισκόμεθα μέσῳ φρικτῶν κινδύνων ἀλλ' ὅπως ἂν ἐγὼ ἀνῆλθω ἰστὴν πατρίδα καὶ συνεπὶς ἰστὴν ἐχθρικὴν καὶ φιλικὴν μαρδα:

ἀνῆλθω καὶ εἰς τὸν λαὸν καὶ τὴν Αὔλιν συγχρόνως... Ζήτω λοιπὸν ὁ βασιλεὺς, τὸ στέμμα καὶ ὁ θρόνος!

Λόγοι πολιτικοί, πολύ σημαντικοί.

Καταχωρίζομεν κι' ἡμεῖς τοὺς λόγους διαφόρων τῆς ἀντιπολιτευσεως κι' ὑπουργικῶν ρητόρων, ὅσοι ἐξεφωνήθησαν τὴν δειλτὴν τῆς Δευτέρας, ἐκείνης τῆς μοναδικῆς καὶ σοβαρᾶς ἡμέρας.

Λόγος ΤΡΙΚΟΥΠΗ.—Κύριοι, ἐμάθατε βεβαίως πὺς τὴν βουλὴν διέλυσα διὰ τοῦ βασιλέως, ὅπως ἀνέτως καίωμεν πετρέλαιον καὶ σπέρτα, καὶ ὅπως στεφανώσωμεν τοὺς Ἕλληνας μὲ μύρτα. Ἡ Κωπαῖς, τὰ δάνεια, κι' αἱ μάχαι τῶν Τραχῶνων θὰ ᾔηται μόνη μας φροντίς κι' εἰς τὸν κατόπιν χρόνον. Κύριοι, μὴ προσέχετε ποσὺς ἴσους συκοφάντας. . . ἐλπίζετε καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς καπνοφάντας.

Ὁμιλία ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ.—Προσφιλεῖς μου συμπολίται, τὴν ἐπάθαμε καὶ πάλιν, καὶ τὸ ἔθνος συγκινεῖται· πλὴν ὁ Ὑψίστος ἐκεῖνος, ὁ ἀνάπτων τοὺς ἀστέρας, σταυρωθεὶς δὲ καὶ ταφεὶς τε κι' ἀναστὰς εἰς τρεῖς ἡμέρας, βάλαμον αὐτὸς ἄς χύσῃ ἴσιν πατρίδα καὶ ἴσιν κόμμα, ὅπως δυνηθῇ ν' ἀνθέξῃ ἴσιν σαρακοστὴν ἀκόμα.

Ὁ λόγος τοῦ ΠΕΤΙΜΕΖΑ.—Τὸ ἔθνος καταρρέει, διότι ἐπλημύρησα· παντοῦ κατ' ἐργασίαν, διότι τόσον δολερὰ μᾶς πλέκεται πλεκτάνη, καὶ εἰς τὰ κρύα ἔμεινα μετὰ τοῦ Δεληγιάννη. Κάτω λοιπὸν ὁ ἀνάνδρος, ὁ δόλιος, ὁ κοῦφος, καὶ ζήτ' ὁ Δημοκρατικὸς τοῦ κύρ-Θανάση σκοῦφος.

Λόγος ΛΕΒΙΔΗ.—Κύριοι, μᾶς τρώγουν οἱ προδόται! . . . δὲν ξεύρετε τὸ στήθος μου ὅποση καίει λαύρα, ἀλλ' ὅμως εἶναι κίνδυνος, καλοὶ συμπατριῶται, εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογὰς νὰ ἔδωκα ἀπ' τὰ μαύρα. Ἐν τούτοις ζήτω ἡ πατρίς καὶ οἱ προδόται κάτω, καὶ ὅλοι δι' ἐξόδων μου τραβάτε ρετσίνατο.

Ὁ λόγος τοῦ ΖΥΓΟΜΑΛΑ.—Κτυπήσατε τὰ στήθη! ἰδοὺ! τὸ κοινοβούλιον ἐξαίφνης διελύθη! Οἱ πάντες μᾶς προδίδουσιν, ὡς βλέπετε, συγχρόνως, ἡ ἐξουσία, αἱ ἀρχαί, οἱ Ἀδελκοί, ὁ θρόνος. ὦ! σωτηρία, κύριοι, καμμία δὲν ὑπάρχει. . . ἀπ' ἄκρῃ σ' ἄκρῃ χαλασμός, κρεμάστε τὸν Ἀδλάρχῃ!

Λόγος ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ.—Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σᾶς συγχαίρω, καὶ μὲ στίχους τοῦ Ὁμήρου τὸν Πρωθυπουργὸν γεραίρω· κι' ὡς τὴν Ἐρυθρὰν μὲ ράβδον ἐσχισεν ὁ Μωϋσής, ἔτσι πρέπει καὶ ἴσους φόρους νὰ ἐμμένετε καὶ σεῖς. Εἰς καὶ μόνος, Ἀθηναῖοι, κοίρανος καὶ ἀρχὼν ἔστω, ἄλλως τὸ βασίλειόν μας καὶ φασκέλωστο καὶ ἥστο.

Λόγος τοῦ ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ ἐκ τῆς Ἐφημερίδος.—Ὁ συμπολίται φίλτατοι καὶ τέκνα τῆς πατρίδος, κι' ἐγὼ καθὼς ὁ βασιλεὺς σᾶς ἔχω στήν καρδιά μου, κι' ἂν θέλετε, νὰ πάρετε τὸ νέον σύγγραμμά μου. Πωλεῖται φράγκα τέσσερα ἴσιν βιβλοπωλεῖα. . . Ζήτω τὸ ἔθνος, ἡ πατρίς κι' ἐν γένει τὰ βιβλία.

Λόγος ΒΟΥΔΑΠΙΩΤΗ.—Κύριοι, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἂν καὶ μ' ἀναγκάζετε ὀλίγον νὰ μιλήσω. Δὲν ξεύρετε, σὺν ὁμιλῶ, πόσο κακὸ μοῦ κάνει! ἁμέσως πονοκέφαλος δριμύτατος μὲ πιάνει. Ἐν τούτοις τώρα στρώσατε ἀμέριμνοι τὰς κάπας, καὶ σᾶς συγχαίρει δι' ἐμοῦ κι' ὁ τμηματάρχης Λάπας.

Λόγος ΔΟΜΠΑΡΔΟΥ.—Χαίρετε, Ζακυθινῶν φουσατά, καὶ πέστε χαιρετίσματα καὶ ἴσιν Δεσπότη Λάτα. Ἀφήστε τοὺς ἐνάντιους νὰ πᾶν κατὰ διαδόλου, καὶ μὴν ἀκοῦτε τί σᾶς λὲν περὶ τοῦ Κατακώλου. Αὐτὰ, μουρέ, καὶ σᾶς φιλῶ ἀπὸ ἴσιν προστὰ καὶ ἴσιν, καὶ οὐλοὺς καπνοφάντηδες γιὰ μὰ θὰ σᾶς διορίσω.

Λόγος τοῦ νέου ΜΙΛΙΣΗ.—Ἀγαπητοί μου φίλοι, ἂν κι' ὁ μπαμπᾶς μου ἦν ἄπὸν, μὰ μ' ἔχει παραγγεῖλει νὰ σᾶς εἰπῶ πὺς ἐγίνετο ἴσιν ὑπουργικὸς καὶ πάλιν, γιὰ τὸ ὑπεσχέθησαν ἀνταμοιβὴν μεγάλην. Τοῦτο καὶ ἄλλοι ἔκαμαν, ποῦ ξέρουν τὴ δουλειά τους. . . Ζήτω λοιπὸν ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους!

Λόγος τοῦ ΚΙΟΥΡΤΗ, τοῦ γνωστοῦ τῇ Ἀκροπόλει φίλου τοῦ καὶ εἰς τὴν Γλυκὸν ὄρυσιν τοῦ Σούτσου ὑπαλλήλου.—Ἄν κι' ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του αὐτὴν τὴν ὥραν λείπῃ ὁ κύριος Διευθυντής, ὁ Κιούρτης θὰ σᾶς εἴπῃ πὺς ἡ Ἀκρόπολις ποτὲ δὲν ἀγαπᾷ τὸν σάλον. . . μὰ βλέπω πὺς τὰ ἔχασα καὶ λέγω ἄλλ' ἂντ' ἄλλων. Ἐν τούτοις, φίλοι κύριοι, κοντὰ εἰς ὅλα τὰλλα Ζήτω καὶ τῆς Γλυκὸν ὄρυσης τὸ ἄδολον τὸ γάλα.

Τοῦ ΚΟΚΟΡΑΒΑ τοῦ γνωστοῦ ἐξ ὑπογείου λόγος.—Ἄν καὶ τὸ Κοινοβούλιον διέλυσαν ἀλόγως, ἀλλ' ὅμως σᾶς παρακαλῶ σ' αὐτὴν τὴν φασαρίαν συνδράμετε γιὰ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Ἐλευθερίαν!

Λόγος τοῦ ΤΡΕΛΛΟ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΗ.—Σᾶς εἶπα παραπάνω, καὶ τώρα πάλι, κύριοι, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, πὺς ὅταν βλέπετε λαοὺς νὰ τρέχουν σὺν Παλάτι καὶ βασιλεῖς μὲ βασιλεῖς καὶ κράτη ἐπὶ κράτη, αὐτὸ σημαίνει πὺς παρὰ δὲν ἔχουν τὰ Ταμεία, κι' αἱ γῆραι καὶ οἱ τρελλοὶ θὰ γίνουν σάρκα μία.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴσιν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνο. εἶναι
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χανταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον

Καφενὲ τῶν Ἐυφρονούντων — νύκτα μὲρα συζητοῦνται,
μὲ μακάλληδες καμπόσου — κατὰ τῆς ἄλλης τῶν
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μινδὰ μὲ γαϊδούρια

ΕΥΤΕ
ν τῇ
τὸ ὑπο
τέως
ἰσοχ
ῆς στ
τὸ πο
ρὸ π

ἰ α τ
ῆς βο
ονιά
Φραν
Πῶς
πῶς β
ἰ λόγ
αὶ μὲ
ἐν ἐν
ὡς φ

ΡΙΤΗ
ἰ τῶ
ἰ π ο
ὡς π
πότε
ροπή
ἐν δ
ν δ
λ ε
π ο
λ ε
π ο
λ ε
ἐκ
γκρο
ερχε

ἰ τ
ο λα

ΤΑΡΤ
ἰ γ
ῆρον
γελών

ἰαν
τοῦ
εἰς
θες
αὐτα

Ῥωμ
ταρ
δρῶμ